

nélkülük? Vissza fog térni, sétákat tesz, gondolta, de az emelkedőn, míg a Kádár 10-be felért, az utolsó ereje is elfogyott. Élt itt egy aranyos tacsó. Csak alibiből ugatott, hajlott volna a barátkozásra, de nem merete megsimogatni. Aztán a kutya is félni kezdett tőle.

Elbúcsúzott egy harmincéves rózsatőtől. Visszaindult a postára. Egy kocsból álló szerelvénnyel felvonszolta magát a Kossuth-dombon, fújtatott, lihegett. Fehéren izzott a júliusi nap.

J Á N O S A E S Z T E R

Ismeretlen sugárzás

Míg alszom, száguld velem az ágy. Alatta suhannak a légimérföldek, vonalak kusza rajza, fekete és világos, csontszínű felhő a vizek felett. És valami sugározni kezd, talán kívülről, talán át rajtam, a bőrömon keresztül, fehér a fénye, nincsen fénye, üres. Képeket készít arról, ami láthatatlan.

Mint a röntgensugár. Négyévesen leestem az ágyról, és eltört a kulcscsontom. Úgy emlékszem, egy fehér vászon elé állítottak a kórházban, és valaki mondta, hogy itt röpiül a kismadár. Akkor tényleg megláttam azt a mozgó fényfoltot, mintha szárnya lett volna.

Egy női fejet hámozok, húzom le róla a bőrt. Valamiért elmegyek a boncasztal mellől, mire visszaérek, egy másik nő áll ott, már befejezte, amit még én kezdtem. Kiürítette a koponyáját.

Képeket látok rólad, az egyikén szilvát eszel, valahol máshol, a háttérben ismeretlen táj, olajfák. Csonthéjas gyümölcs. Ettől megnyugszom. Most már tudom, hogy azért nem válaszolsz, mert nem vagy otthon, és te mindig erre vágysz.

*Kékes madarak repülnek felém, keresztül rajtam,
át a testemen. Érzem a bőrömön a szárnycsapásaikat,
a tollaik érintését. Átsuhannak a csontjaim között,
és képeket készítenek arról, ami láthatatlan. Ezen te is
rajta vagy, éppen szilvát eszel. Mögötted olajfák,
és talán valami más, egy táj, ismeretlen sugárzásban.*

Semmi sem

*Nem mosolyogsz, csak nézel, és most már
nekem sem kell mosolyognom.*

*Csak állsz az út másik oldalán a zebránál.
Köztünk még ennyi tér, ennyi idő,
amíg zöldre vált a lámpa, és mi várunk.*

*Most már nem számít, most már késő.
A baleset tulajdonképpen már megtörtént.*

*Nincsen sietség, nincs zavarodottság,
nagy csendek vannak, nagy lélegzetvételek.*

*Csak állni szemtől szemben, és várni.
Mindent tudni, és nem tudni semmit mégse.*

*Nem mondani semmit, és nem tenni semmit,
csak érezni azt, ami van.
Az út, a lámpa. És mintha nem lenne ez sem.*